

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum affinitas sit causa affinitatis? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

etate puer frigidus & non frigidus, quantum ad actum illum sit æqualiter impotens.

ARTIC. V.

224

35. q. 3. ca. Et hoc quoque statutum est c. Contra dicitur.

Virum affinitas sit causa affinitatis?

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod etiam affinitas sit causa affinitatis. Quia Iulius Papa dicit, & habetur 35. quæst. † Consanguineam relictam vxoris suæ nullus ducat vxorem: & in seq. cap. dicitur, quod duæ consanguineorum vxores, vni viro altera post alteram nubere prohibentur. Sed hoc non est nisi ratione affinitatis, quæ contrahitur ex coniunctione ad finem. Ergo affinitas est causa affinitatis.

¶ 2 Præterea, Carnalis commissio coniungit, sicut & carnalis propagatio: quia æqualiter computatur gradus affinitatis, & consanguinitatis. Sed consanguinitas est causa affinitatis. Ergo & affinitas.

¶ 3 Præterea, Quæcumque vni & eidem sunt eadem, sibi inuicem sunt eadem. Sed vxor viri alterius efficitur eiusdem affinitatis cum omnibus consanguineis viri. Ergo & omnes consanguinei viri efficiuntur vnum cum omnibus qui affinitatem habent per affinitatem: & sic affinitas est causa affinitatis.

¶ 4 SED contra, Si affinitas ex affinitate contrahitur, aliquis qui cognouisset duas mulieres, necesse est earum posset ducere in vxorem: quia a secundum hoc altera efficeretur alteri affinis. Sed hoc est falsum. Ergo affinitas non causat affinitatem.

¶ 5 Præterea, Si affinitas ex affinitate nascitur, aliquis contrahens cum vxore defuncti, fieret affinis omnibus consanguineis prioris viri, ad quos nullatenus habet affinitatem. Sed hoc non potest esse, quia maxime fieret affinis viro defuncto. Ergo, &c.

¶ 6 Præterea, Consanguinitas est fortius vinculum quam affinitas. Sed consanguinei vxoris non efficiuntur affines consanguineis viri. Ergo multo minus affines vxoris efficiuntur eis affines: & sic videtur quod prius.

RESPONDEO dicendum, quòd duplex est modus quo aliquid ex alio procedit. Vnus, secundum quem aliquid procedit in similitudinem speciei: sicut ex nomine generatur homo. Alius, secundum quem non procedit simile in specie; & hic processus semper est in inferiorem speciem, ut patet in omnibus agentibus in mundo. Primus autem modus processionis quotiescumque iteretur, semper manet eadem species: sicut si ex homine generetur homo per actum generationis virtutis, ex hoc quoque generabitur homo: & sic in seipsa. Secundus autem modus sicut in primo facit aliam speciem, ita quotiescumque iteratur, aliam speciem facit: ut ex puncto per motum procedit linea, non punctus: quia punctus motus facit lineam; & linea linealiter mota non procedit linea, sed superficies; & ex superficie corpus; & ulterius per talem modum processus aliquis esse non potest. Invenitur autem in processu ainentiæ duos modos, quorum unum vinculum huiusmodi causatur. Vnus, per carnis propagationem, & hic semper facit eandem speciem ainentiæ. Alius, per matrimonialem coniunctionem, & hic facit aliam speciem in principio: sicut patet, quòd coniuncta matrimonialiter consanguineo non sit consanguinea, sed affinis. Unde etsi ille motus procedendi iteretur, non erit affinitas, sed aliud ainentiæ genus. Unde persona quæ matrimonialiter affini coniungitur, non est affinis, sed est aliud genus affinitatis, quod dicitur secundum genus. Et rursum, si affini in secundo genere aliquis per matrimonium coniungatur, non erit affinis in secundo genere, sed in tertio, ut hoc versu supra posito ostenditur.

art. v. hu-
ius quæst.
corp.

mat nupta genus, sed generata gradus.
hæc duo genera olim erant prohibita propter puritatem honestatis iustitiam magis, quam propter affinitatem, quia deficiunt à vera affinitate: sicut illa ainentia quæ ex sponsalibus contrahitur. Sed modo hæc prohibitio celsavit, & remanet sub prohibitione

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

solum primum genus affinitatis, in quo est vera affinitas.

Ad primum ergo dicendum, quod alicui viro consanguineus vxoris suæ efficitur affinis in primo genere, & vxor eius in secundo: vnde mortuo viro qui erat affinis, non poterit eam ducere in vxorem, propter secundum affinitatis genus. Similiter etiam, si alicuius viduam in vxorem ducat, consanguineus prioris viri, qui est affinis vxori in primo genere, efficitur affinis secundo viro in secundo genere; & vxor illius consanguinei, quæ est affinis vxori viri huius in secundo genere, efficitur affinis viro secundo in tertio genere. Et quia tertium genus erat prohibitum propter honestatem quamdam magis, quam propter affinitatem: ideò Canon. ¶ dicit, Duas consanguinorum vxores vni viro alteram post alteram nubere. publica honestatis iustitia contradicit: sed talis prohibitio nunc cessauit.

32. q. 3.
cap. porro
duorum.

Ad secundum dicendum, quod quamuis carnalis coniunctio coniungat, non tamen eodem genere coniunctionis.

Ad tertium dicendum, quod vxor viri efficitur eiusdem attinentiæ cum consanguineis viri, quantum ad gradum eundem, sed non quantum ad idem attinentiæ genus. Sed quia in oppositum ex rationibus quæ inducuntur, videtur ostendi, quod nullum vinculum ex affinitate causetur, ad alias rationes respondendum est, ne antiqua Ecclesiæ prohibitio irrationabilis videatur.

Ad quartum dicendum, quod mulier non efficitur affinis in primo genere viro, cui coniungitur carnaliter, vt ex prædictis patet. Vnde consequenter alij mulieri à viro eodem cognitæ non efficitur affinis in secundo genere: vnde nec ducenti in vxorem vnarum earum, efficitur affinis alij in tertio genere affinitatis; & ita duas mulieres cognitæ ab eodem viro, nec antiqua iura eidem successiue copulari prohibebant.

Ad quintum dicendum, quod sicut vir non est affinis

nis vxori suæ in primo genere, ita nec efficitur affinis secundo viro eiusdem vxoris in secundo genere: sic ratio non procedit.

Ad sextum dicendum, quod mediante vna persona non coniungitur mihi alia, nisi ex hoc quod ei adiungitur. Vnde mediante muliere, quæ mihi est affinis, nulla persona fit mihi attinens, nisi quæ illi mulieri adiungitur: quod non potest esse nisi per carnis propagationem ex ipsa, vel propter coniunctionem matrimonialem ad eam. Et vtroque modo aliqua attinencia mediante prædicta muliere, secundum antiqua iura mihi proueniebat, quia filius eius etiam ex suo viro efficitur mihi affinis in eodem genere: sed alio gradu, vt ex regula prius data patet: & iterum secundus vir eius efficitur mihi affinis in secundo genere. Sed alij consanguinei illius mulieris non adiunguntur ei. Sed ipsa vel adiungitur eis, sicut patri matri, in quantum procedit ab eis, vel principio eundem, sicut fratribus: vnde frater affinis * mei, * Al. mea pater, non efficitur mihi affinis in aliquo genere.

* Al. mea

ARTIC. V I.

Utrum affinitas matrimonium impediat?

225

Ad sextum sic proceditur. Videtur, quod affinitas matrimonium non impediat. Nihil enim impedit matrimonium, nisi quod est illi contrarium. Sed affinitas non contrariatur matrimonio, cum sit effectus eius. Ergo non impedit matrimonium.

Conc. Tré
dens. sess.
de refor-
mat. ma-
tri c. 4. c. 9
c. quadã
cum mul-
tis seq. 35
q. 2.
art. pres.

Præterea, Vxor per matrimonium efficitur quædam viri. Sed consanguinei defuncti viri, succedunt in rebus eius. Ergo possunt succedere in vxore, ad quam tamen manet affinitas, vt ostensum est. Ergo affinitas non impedit matrimonium.

Contra est, quod dicitur Leuit. 18. Turpitudinem vxoris patris tui non reuelabis. Sed illa est tantum affinis. Ergo affinitas impedit matrimonium.

RESPONDEO dicendum, quod affinitas præcedit matrimonium, impedit contrahendum, & dirimit contractum, eadem ratione qua & consanguinitas.

H h 3 Sicut